

(สำเนา)
เลขรับ ๔๐/๒๕๖๗ วันที่ ๒๑ ก.พ. ๒๕๖๗
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

สภาผู้แทนราษฎร
ถนนสามเสน เขตดุสิต กทม. ๑๐๓๐๐

๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๗

เรื่อง ขอเสนอญัตติ เรื่อง ขอให้สภาผู้แทนราษฎรตั้งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาศึกษา แนวทาง
การยกระดับระบบการศึกษาและการพัฒนาศักยภาพของเด็กไทยเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน
ของประเทศและปรับตัวสู่อุตสาหกรรมแห่งอนาคต

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทนราษฎร

เนื่องจากทั่วโลกและประเทศไทยกำลังเผชิญกับโลกาภิวัตน์ (Globalization) ที่เปลี่ยนแปลง
อย่างรวดเร็ว ปัญหาดิจิทัล ดิสรัปชัน (digital disruption) และนวัตกรรมรูปแบบใหม่ ๆ ที่เข้ามาเปลี่ยนแปลง
การดำเนินธุรกิจและพฤติกรรมของผู้บริโภคอย่างมีนัยสำคัญ ทำให้กระทบต่อภาคการผลิตและภาคบริการ
อย่างรุนแรง มีคนไทยจำนวนมากไม่มีพื้นฐานสำคัญ ๆ ที่สามารถปรับตัวให้เข้ากับความต้องการใหม่ ๆ ได้
ที่สำคัญระบบการศึกษาทั้งมิติหลักสูตรและองค์กรที่กำกับดูแลระบบการศึกษาไทยไม่ได้ปรับตัวให้ทันต่อ
สถานการณ์ปัจจุบันและโลกแห่งอนาคต

ทั้งนี้ ตลาดการจ้างงาน ลักษณะการทำงานและความมั่นคงในอาชีพและรายได้ของประชาชน
โดยเฉพาะของเยาวชนไทย เกิดความไม่แน่นอน มีปัญหาการตกงานในกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่จบออกมาจำนวนมาก
โดยจากสถิติจากแบงก์ชาติกลุ่มบัณฑิตที่จบระดับปริญญาตรีในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
และภาคใต้ที่ยังไม่มีประสบการณ์การทำงาน มีอัตราการว่างงานเป็นสัดส่วนเพิ่มขึ้นถึง ร้อยละ ๘๐ ร้อยละ ๗๓
และร้อยละ ๖๗ ตามลำดับ เมื่อเทียบกับปี ๒๐๑๙ ซึ่งเป็นช่วงก่อน COVID-19 ในขณะที่เดียวกันตำแหน่งงาน
และคุณสมบัติของตำแหน่งงานที่เปิดรับกลับไม่สอดคล้องกับทักษะและวุฒิการศึกษาของเด็กจบใหม่และไม่มี
การนำระบบวิเคราะห์ความต้องการตลาดแรงงาน (skill mapping) ที่จะเชื่อมโยงทักษะความต้องการของ
ผู้ว่าจ้างและสถานศึกษาในฐานะผู้ผลิตบุคลากรสู่ตลาดการจ้างงาน เพื่อใช้ในการออกแบบรูปแบบการเรียน
การสอนและหลักสูตรให้สอดคล้องและครอบคลุมกับความต้องการในแต่ละสายงานทั้งระดับท้องถิ่น
ระดับภูมิภาคและระดับประเทศ รวมถึงไม่มีความทันสมัยที่จะทัดเทียมกับต่างประเทศ

จากผลสอบของโปรแกรมประเมินสมรรถนะนักเรียนมาตรฐานสากล (Programme
for International Student Assessment) หรือ PISA ปี ๒๐๒๒ ได้ที่มีการจัดอันดับความสามารถ
ด้านคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และการอ่าน พบว่าทุกทักษะของนักเรียนไทย ทั้งคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์
และการอ่านได้คะแนนต่ำสุดในรอบ ๒๑ ปี ตั้งแต่เข้าร่วมการจัดอันดับครั้งแรกเมื่อปี ๒๐๐๑ และจากการจัด
อันดับความเชี่ยวชาญการใช้ภาษาอังกฤษ ประจำปี ๒๐๒๓ หรือ English Proficiency Index ๒๐๒๓
โดยสถาบันสอนหลักสูตรภาษาอังกฤษ อีเอฟ (EF) จาก ๑๑๓ ประเทศทั่วโลก ที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่
ประเทศไทยถูกจัดอยู่ในอันดับที่ ๑๐๑ และอันดับที่ ๘ ต่ำที่สุดในอาเซียน (ไม่ได้สำรวจบรูไนและลาว) ในขณะที่
โลกมีการเชื่อมโยงมากขึ้น มีจำนวนนักท่องเที่ยวมาประเทศไทยมากขึ้น ความต้องการของบุคลากรที่มีทักษะ
ในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพิ่มสูงขึ้นแต่คนไทยกลับขาดทักษะเหล่านี้ ทำให้ภาคบริการต้องมีการจ้าง

(โปรดพลิก)

ชาวต่างชาติเพิ่มมากขึ้น สาเหตุส่วนหนึ่งมาจากการหลักสูตรการศึกษาที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษซ้ำ ทั้งที่ การเริ่มเรียนตั้งแต่เด็กจะช่วยให้เรียนรู้ภาษาได้เร็วกว่าตอนโต รูปแบบการสอนภาษาที่เน้นหลักไวยากรณ์ มากกว่าการใช้งานจริง รวมถึงทัศนคติและสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็กไม่ได้ส่งเสริมพัฒนาเหล่านี้ ยิ่งไปกว่านั้น หลักสูตรแกนกลางของไทยไม่ได้ส่งเสริมวิชาชีวิต (life skill) ความรู้และทักษะที่หลากหลายทั้งในมิติเศรษฐกิจ การเมือง สังคม การแพทย์ และกฎหมาย ทำให้คนไทยขาดทั้งความรู้เรื่องทางการเงิน (financial literacy) ความรู้ทางด้านสภาพภูมิอากาศ (climate literacy) ความรอบรู้หรือความฉลาดทางสุขภาพ (health literacy) การรู้ทางการเมือง (political literacy) ความตระหนักรู้ทางกฎหมาย (legal awareness) และความรู้ ด้านเทคโนโลยี (technology literacy) ซึ่งสิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต และมีผลกับการยกระดับ ชีตความสามารถในการพัฒนาประเทศ

ส่วนปัญหาสมรรถนะนักเรียนไทยเกิดขึ้นมาอย่างยาวนานและยังคงไม่ได้รับการแก้ไข ทั้งที่ประเทศไทยขึ้นชื่อว่าเป็นหนึ่งในประเทศที่นักเรียนมีชั่วโมงเรียนหนักที่สุดในโลก แต่ระบบการศึกษาไทย ไม่สามารถแปรชั่วโมงเรียนและการเรียนรู้ของนักเรียนไทยออกมาเป็นทักษะและความสามารถได้ ทำให้ ศักยภาพของเด็กไทยไม่สามารถทัดเทียมกับเด็กต่างประเทศได้ ยิ่งไปกว่านั้นระบบการศึกษาของไทยทำให้ บุคลากรสำคัญอย่างบุคลากรครูมีชั่วโมงการทำงานที่สูงและมีเวลาน้อยในการพัฒนาทักษะและหลักสูตร การเรียนการสอน สิ่งเหล่านี้สะท้อนถึงความล้มเหลวของระบบการศึกษาไทย การที่หลักสูตรการเรียนการสอน ของระบบการศึกษาไทยไม่ปรับตัวให้เท่าทันกับการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี ทำให้ไม่เกิดการพัฒนาความรู้ และทักษะที่สำคัญที่จำเป็นต่อความต้องการของตลาดการจ้างงานในปัจจุบัน ซึ่งส่งผลโดยตรงต่อการพัฒนา ชีตความสามารถในการแข่งขันของประเทศอีกด้วย

รวมถึงเรื่องการปรับปรุงโครงสร้างระบบการศึกษาซึ่งถือเป็นเรื่องเร่งด่วนที่สภาผู้แทนราษฎร ต้องมีส่วนในการทำความเข้าใจ และช่วยกันผลักดัน ซึ่งการปรับปรุงโครงสร้างมีทั้งมิติการแก้ไขหลักสูตร ทั้งการตัดวิชาที่ไม่จำเป็นหรือไม่เท่าทันโลกออก เพิ่มวิชาเลือก และวิชาทักษะชีวิตอื่น ๆ ที่จำเป็นต้องใช้ในโลกร แห่งอนาคต การปรับชั่วโมงเรียนของนักเรียนให้เรียนน้อยลงแต่ได้ผลลัพธ์มากขึ้น รวมทั้งการลดภาระด้านงานธุรการ ของครู ซึ่งเรื่องเหล่านี้ไม่ใช่เป็นเพียงการแก้ไขปัญหาในระดับกระทรวงใดกระทรวงหนึ่ง อย่างกระทรวงศึกษาธิการ เท่านั้น แต่เป็นเรื่องของหลายกระทรวงที่ต้องอาศัยการวางแผนร่วมกันหลายกระทรวง เช่น กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม กระทรวงแรงงาน กระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวง เกษตรและสหกรณ์ กระทรวงการคลัง แม้กระทั่งกระทรวงวัฒนธรรม รวมถึงภาคเอกชนต่าง ๆ เป็นต้น

เพราะฉะนั้น ประเทศไทยต้องเริ่มปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาตั้งแต่การศึกษาปฐมวัยของเด็ก ระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาในโรงเรียน ระดับอาชีวศึกษา และอุดมศึกษา ตลอดจนงานฝึกงาน และการทำงานในตลาดแรงงาน ภาคการเกษตร ภาคการบริการ ภาคอุตสาหกรรม รวมทั้งการพัฒนา และเรียนรู้ทักษะใหม่อยู่ตลอดเวลา (upskill และ reskill) เพื่อให้ตรงกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและยุทธศาสตร์ ของประเทศการเปลี่ยนแปลงของโลกาภิวัตน์และอุตสาหกรรมแห่งอนาคต เพื่อจุดมุ่งหมายในการสร้างบุคลากร ที่มีคุณภาพ มีคุณลักษณะครบถ้วนที่จะสามารถเป็นฟันเฟืองหลักที่ช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับ ประเทศไทยได้

ตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้กำหนดไว้ว่า รัฐมีหน้าที่ในการพัฒนาประชาชน ด้วยเหตุนี้จึงมีความจำเป็นที่สภาผู้แทนราษฎรต้องศึกษาปัญหาและหาทางแก้ไขปัญหาคอร์สศึกษาศึกษา เพื่อวางหลักสูตรและแนวทางการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของประเทศ รวมถึงการนำ skill mapping มาใช้ เพื่อเชื่อมโยงกับความต้องการของตลาดแรงงาน และการผลิตนักศึกษาออกสู่ระบบ

